Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 5. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 31 Januari 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

General Havelock.

General Havelock.

Engelska arméen har gjort en kännbar förlust, då den nyligen mistat general Henry Havelock, som kommenderat en af de engelska divisioner, hvilka operera i Indien. Generalen dog i rödsot, den 25 sistlidne November, innan han hunnit återställa lugnet i de ännu okufvade provinserna, — något, som man eljest trott sig kunna förespå efter Lucknows återeröfring, hvartill han med så utmärkt tapperhet bidragit.

Henry Havelock var född den 5 April 1795. Svåra motgångar, som träffade hans familj. tvungo honom att efter fulländade studier välja advokat yrket; men hans verkliga kallelse kom honom snart att öfvergifva en sysselsättning, som så föga öfverensstämde med hans verksamma och kraftfulla karakter, och i stället vända hågen till den militära banan.

Efter slaget vid Waterloo inträdde han der i tjenst, såsom sekundlöjtnant, och gjorde garnisonstjenst, än i England, än i Skottland och Irland.

Men föga belåten med garnisonslifvet, ingick han år 1823 vid trettonde linieregementet och inskeppade sig till Indien, som hädanefter skulle blifva skådeplatsen för hans militäriska talanger.

Följande året utbröt det första kriget mot Birmanerna. Havelock blef då utnämnd till adjutant och deltog i affärerna vid Napadee, Patanayoh och Pagham, hvilka voro de mest lysande för engelska vapnen.

Vid fiendtligheternas upphörande blef han anställd vid kapten Lumsdens beskickning till hofvet i Ava, med hvilket man skulle uppgöra grunderna för ett förbund.

Havelock, som väl använde den ledighet, han under freden hade, författade 1827 en berättelse om kriget i Ava, hvilken följande året offentliggjordes i London. Samma år blef han anställd vid den militär-depôt, som bildades i Chinsureh; men sedan denna upphört, återvände han till sitt regemente och begaf sig till Calcutta.

Först år 1838, eller efter 23 års tjenstgöring, erhöll Havelock ändtligen ett kompani. Då regeringen öfver Indien företog sig att eröfra Afganistan, blef han en af dem, som skulle bilda den behöfliga invasionshären, och anställdes nu vid general Willoughby Cottons stab. I sådan egenskap deltog han i Ghuznees bombardering äfvensom i eröfringen af Kabul.

Detta lysande fälttåg har i Havelock sjelf fått sin historieskrifvare, och hans berättelse derom skall blifva ett värderikt dokument för en allmän historia öfver det engelska militär-väldet i Indien.

Havelock blef sedermera skickad till Punjaub, för att der biträda general Elphinston såsom tolk för persiska språket. Han deltog här i tåget genom Khoordska passet, i slaget vid Terzeen och i alla öfriga vapenbragder, hvilka utmärkte Elphinstones fälttåg i Kabul.

De grundliga studier, Havelock gjort i de förnämsta indiska dialekterna, gjorde honom nästan oumbärlig för underhandlingar med infödingarne. År 1842 blef han ännu en gång anställd som tolk hos general Pollock och sedermera hos sir John M'Caskills i Kohistan och fick derunder tillfälle att utmärka sig vid Istaliff.

Nästföljande år erhöll Havelock majorsgraden och tjenstgjorde som tolk hos öfverbefälhafvaren sir Hugh-Gough. År 1843 gick han med den armékår, som skulle operera mot det starkt befästade Gwalior i Hindostan, och deltog i den minnesvärda bataljen vid Maharaspur.

Hans långvariga och lysande tjenstgöring i indiska arméen belönades 1843 med öfverstelöjtnantsgraden.

Sikhernas uppror 1845 erbjöd honom ett nytt tillfälle att visa sin verksamhet och sin tapperhet; och han fick då två hästar skjutna under sig i striden vid Moodkee, och tre i träffningen vid Sobraon. Dessa tapperhetsprof förskaffade honom vid fälttågets slut generaladjutants rang vid drottningens armé.

Han gjorde snart ett andra fälttåg mot Sikherna och hade derunder den sorgen att förlora sin bror, öfverste William Havelock. År 1849 återvände han till England, för att der stärka sin genom en så sträng tjenstgöring brutna helsa.

År 1851 återvände Havelock till Bombay och blef kort derefter befordrad till öfverste. Under expeditionen mot Persien sistnämnde år förde han befälet vid Mohammerah. Englands sjömakt återställde snart förbindelsen med Persien, och Havelock återvände till Indien, der sedermera det uppror utbröt, hvilket ännu varar.

Det är isynnerhet under detta svåra krig, då de engelska trupperna, öfvergifna af sina bundsförvandter och sina hjelptrupper, haft blott en ringa hop med obetydliga hjelpmedel att ställa i striden mot en öfverlägsen styrka, som Havelock, utnämnd till brigadgeneral, gifvit prof på sin militäriska förmåga.

I spetsen för en rörlig kolonn har han efter hand angripit rebellerna vid Futtaypur vid Aoung och vid Cawnpur, der en häst blef dödad under honom. Han har bemäktigat sig Ooanao och Busseerut och slutligen, med biträde af general Outram, den 25 sistlidne September intågat i Lucknow.

Den snabbhet och ihärdighet, hvarmed han verkställt alla dessa olika rörelser gjorde det sannolikt, att kriget, när en så beslutsam fältherre fanns, ej skulle blifva särdeles långvarigt.

En tillfällig död har bortryckt Havelock midtunder hans mest lysande fram-

EN SKRÄDDAREREVOLUTION.

Berättelse af

MAX RING.

(Forts. fr. N:o 4.)

Mäster Glaubrecht är en gammal vän till vår familj. Min far tog honom som en fattig pojke på sitt slott, och då han der visade stora anlag att sköta nålen, lät han honom på sin bekostnad lära skräddarhandtverket och gaf honom äfven förlag att börja med. Sjelf låter jag ännu allt mitt arbete göras hos honom.

— Och i hans hus har jag, som sagdt var, en gång sett herr baron, då en beställning gjordes.

— Allt är då förklaradt; men huru kommer det sig nu, att ni lemnat den plats, ni så länge haft; ty att döma af er utrustning, befinner ni er på vandring?

Georg rodnade och teg; men baronen, och ännu mera damerna, hvilka blandade sig i samtalet och visade honom stort deltagande, förstodo att med mycken finhet så småningom locka ur honom hans hemlighet. Han tillstod allt för dem, tillochmed mera än han sjelf ville; ty friherrinnan hade med qvinnans vanliga skarpsinnighet af hans ord upptäckt hans varma kärlek för Marie, hvars gudmor hon var.

Medan Georg sålunda biktade sig och öppet anklagade sig sjelf för det han, endast med fästadt afseende på sina skråbröders åsigter, hade alldeles förbisett den tacksamhet, han var skyldig sin mästare, vexlade den kloka frun en betydelsefull blick med sin man.

Emellertid hade man snart tillryggalagt den korta vägsträckan, och vagnen höll nu midtför mäster Glaubrechts hus. Baronen steg först ur och hjelpte damerna; Georg kom sedan efter och ville taga farväl, men slapp dock icke så lätt derifrån.

— Halt! — befallde honom baronen i skämtsam ton, i det han bemäktigade sig flyktingen.

Arm i arm med Georg inträdde han i mästarens bostad, hvilken vid den oförväntade synen var nära att låta strykjernet falla i golfvet, hvaremot Marie ej förmådde tillbakahålla ett högt utrop af glad öfverraskning.

Hennes rödgråtna ögon sade alltför väl hvad hon lidit under denna korta skilsmessa från sin ungdomsvän.

Baronen roade sig några ögonblick åt den gamles förvånade min.

— Min kære mästare! — sade han derefter i förtrolig ton — här återför jag till er en flykting, som jag funnit på vägen. Då han tillhör ert hus, så för jag också den ångerfulle syndaren tillbaka till er.

— Jag kan nu inte använda honom; — svarade mästaren i en sträf ton — hans plats är redan upptagen af en annan.

— Det gör mig ondt; — svarade baronen, ännu skämtande — och det återstår då intet annat för mig än att ge honom så mycket penningar, att han sjelf kan bli

gångar. Redan under vanliga omständigheter hade förlusten af denne tappre general för engelska arméen varit en tillräcklig orsak till saknad; men i närvarande ögonblick bereder den en verklig sorg åt dessa trupper, hvars förtroende Havelock förstått att tillvinna sig, och äfven en djup sorg åt det engelska folket, hvilket redan med stolthet såg denne sin generals ära i den hjeltemodiga striden med hvarje dag tillväxa.

(L'Illustration.)

Skådespelerskan Rachel.

(Efter L'Illustration.)

Den franska skådespelerskan mamsell Rachels nyligen inträffade död har i Paris varit den största händelsen för dagen. Vid hennes begrafning har det varit en uppståndelse, som tyckes ha dragit uppmärksamheten från allt annat. På teatern, i salongerna, öfverallt har man talat om denna oersättliga förlust, nästan lika mycket som i tidningarnes följetonger.

Mamsell Rachels härkomst, hennes bestämmelse, hennes lif och alla öden, hennes segrar och eröfringar på en konstnärsbana, der hon varit vår tids mest framstående storhet, hvilka förtjusande, men också hvilka sorgliga taflor har man icke i allt detta att betrakta!

Men ack! framgången, ungdomen, skönheten, ja sjelfva äran, allt detta är nu till intet, sedan Rachel är död.

Hvarochen känner att hennes första lefnadsdagar varit lika obemärkta som bedröfliga. Hon kom till verlden den 28 Februari 1821, och i likhet med hjelten i "*Roman comique*," föddes hon i en vagn på en landsväg samt måste såsom barn länge fortsätta ett kringströfvande lif, än i Lyon, men ännu oftare i Paris, utan någon annan leksyster eller uppfostrarinna än eländet.

Ända till det femtonde året kunde hennes lif betraktas som en törnestig, der hon hvarken sjelf fann eller af andra fick emottaga den minsta blomma. Och ehuru det låg en viss poetisk färg öfver hennes armod, stannade ändå få af dem, som kommo i hennes väg, för att ens betrakta, ännu mindre för att hjelpa henne.

Blott några få personer påminna sig en liten flicka med liflig blick, som under reciterande af några versar åt dem framräckte presentertallriken för en gatsångerskas räkning. Hennes röst var klangfull, deklamationen liflig och hållningen osökt; der fanns ett något, som var egnadt att väcka förvåning, så mycket mer, som barnet i hela sitt väsen hade något olympiskt.

Man säger att det var Achille Ricourt, som först fästade den ouppmärksamma verldens ögon på henne. Den första gnistan hade blifvit synlig; men hvem var det, som skulle leda den uppflammande elden till altaret och helgedomen? Denna heder tillkommer Choron. Men denne kunde icke göra mer än befria barnet från gatans förödmjukelser; Saint-Aulaires skola var det, som åstadkom hvad som fattades.

Kom nu hennes debut i "La Vendéenne," med 54 francs lön, och sedan hennes presenterande för "Comedie Française's" styrelse och skådespelerskan mamsell Mars' spådom: "Rachel skall blifva en storhet!"

Och verkligen förkofrade hon sig äfven så hastigt, att hon efter några månaders öfning fick debutera i en tragedie. Sorgespelet, eller åtminstone de, som skulle återgifva detta, voro dock för publiken föga behagliga personer, och Rachel måste således i sex månaders tid kämpa mot denna på förhand fattade ovilja, men med den slutliga framgång, att hon erhöll 6,000 francs lön.

Man har sedermera sagt, att tragedien skall dö i och med Rachel. En gammal fras alltsedan Talmas bortgång. Hvad mamsell Rachel olyckligtvis fört med sig i grafven, är detta sceniska lif, som hennes konst förmått gifva åt mästarverk, hvilka aldrig skola dö. Med en förvånansvärd förmåga hade hon uppfattat det ideela i dessa och förkroppsligat detta i sig sjelf.

Det är långt mera den sällsynta qvinnan än skådespelerskan, man kommit att se och hänförelsen har varit en gärd åt den tragiska skådespelerskan och icke åt sjelfva tragedien, för hvilken hon alls icke återuppväckt allmänhetens smak.

Rachel har kommit som af en slump,

---

mästare. Det är det minsta jag kan göra för den man, som har räddat både mitt och de minas lif.

Är det ert fulla allvar, det ni säger, herr baron? — frågade den gamle.

— Mitt fulla allvar. Denne hederlige man har med egen lifsfara räddat mig undan de blinda upprorsmakarnes händer; ty det fordras intet vanligt mod för att uppträda mot en vansinnig och vilseledd hop. Hvad han nu än må ha felat emot er, så har jag honom ändå att tacka for mitt lif och vill derför belöna honom efter hans förtjenst.

Under det baronen yttrade dessa ord, stod Georg med nedslagna ögon och vågade hvarken se på mästaren eller dennes dotter.

Glaubrecht såg ännu helt barsk ut, och Marie vände sig bort för att dölja sina känslor. Det rådde för några ögonblick en ängslig tystnad; och de goda menniskorna voro i detta ögonblick helt nära deran, att genom sin hårdnackade envishet för alltid göra sig olyckliga.

— Nej! — utropade Georg slutligen till baronen — ni är ingenting skyldig mig; ty jag har endast gjort min pligt. Jag tackar för er godhet; men jag vill inte blifva mästare. Hvad skulle väl det gagna mig? Mitt hjerta längtar ej efter utmärkelse eller vinst. Jag har blott en önskan öfrig här i verlden, och den kan ni ändå inte uppfylla åt mig.

— Låt mig då höra, hvad det skulle kunna vara? — sade baronen.

— Skaffa mig blott min mästares förlåtelse, och jag är nöjd! Blott en enda gång skall han räcka mig handen och säga att han ej längre än förtörnad på mig, och jag vill då lugnt skiljas härifrån och ej mera önska mig något för denna verlden.

Men ännu stod den gamle obeveklig, och baronen tilltalade honom förgäfves, då han sökte böja hans hårda sinne.

— Jag vill då gå! — sade Georg med darrande röst. — Jag ser att jag utan förlåtelse måste skiljas från min mästare.

— Med förkrossadt hjerta vacklade han mot dörren, beredd att för alltid säga detta hus farväl.

Då hördes der en djup, sönderslitande suck; den kom ur Maries bröst, hvilken klagande kastade sig i sin mors armar.

Hennes jungfruliga hjertas hemlighet hade på en gång blifvit klar för både henne sjelf och alla de andra och kunde ej längre förborgas.

— Hon dör, om *han* går! — utropade friherrinan.

Fadren kastade härvid en blick på den bleka döttren, som vanmäktig och med slutna ögon hvilade vid modrens bröst; men i detsamma förmildrades det stränga allvaret i hans ansigtsdrag och han räckte rörd sin hand åt den bortgående Georg.

— Blif qvar! — sade han. — Jag förlåter dig. Du har längesedan fått plikta för hvad du felat. Men som gesäll kan jag inte behålla dig; emedan jag svurit derpå. Du skall bli mästare och öfvertaga min rörelse, då jag ändå i alla fall numera är för gammal att sköta den.

(Fortsättning pag. 38.)

Skådespelerskan Rachel.

såsom snillet vanligen kommer, och har försvunnit utan att lemna några spår efter sig.

Hvilken stor dramatisk skald har hon väl framkallat? ty då man nödvändigt velat tillerkänna henne en bestämd mission, finna vi ej någon annan möjlig, och denna har hon ej uppfyllt.

Men allmänheten är icke så pockande, som man vanligen brukar inbilla sig. Den stora skådespelerskans framgång skulle aldrig uppnått den höjd och varaktighet, som den gjort, om hon icke rättat sig efter dess lynne och smak. Hennes plastiska skönhet talade lifligare till sinnena, än till själen, och redan då man såg henne, hade man ett präktigt skådespel. Hon befolkade den franska scenen med homeriska uppenbarelser och återgaf åt Phædra och Hermione det lefvande lif, som den grekiska bildhuggarkonsten aldrig kunnat gifva dem. Hvar och en af hennes roller tyktes tillhöra en serie af antika basreliefer.

Intet var också mera uttrycksfullt än sjelfva hennes tystnad, ty hon kunde uppväcka den lifligaste hänförelse utan att behöfva öppna sin mun.

Slutligen har ingen alltsedan Talmas tid bättre än hon framsagt versen; och publiken satt alltid slagen af häpnad, då hon t. ex. från ett häftigt utbrott af vrede plötsligen gjorde ett afbrott eller anslog en mildare tonart.

Sedan två år tillbaka skild ifrån franska scenen och tärd af en sjukdom, som nästan aldrig botas, hade mamsell Rachel dock aldrig förlorat hoppet att få uppträda igen; men döden var obeveklig, och den 3 Januari 1858 utslocknade hennes lif.

Korrespondans.

Till Herr F. B. i S—a. Vi ha med den uppmärksamhet, saken förtjenar, genomläst Tit:i bref af den 20 dennes, deri Tit. önskar blifva befriad från sådana illustrationer, som det i N:o 3 förekommande porträttet af Julia Pastrana.

Vi medgifva gerna, att nyssnämnde konterfej just icke var något att förälska sig i; men icke är det vårt fel?

Nej, det är mamsell Pastranas egen skuld, som vågar se ut på det viset, att hennes porträtt ej kan blifva vackrare!

Således är det henne, som Tit:i vrede i främsta rummet bör drabba; ty hvarför har hon kommit till verlden med ett sådant hufvud, och hvarför har hon icke stannat qvar i Mexicos urskogar?

Men med oss täcktes Tit. för denna gången låta nåd gå för rätt; ty vi befinna oss härvidlag i samma kategori som den bekante herr Bartels, hvilken i sitt "anatomiska museum" dagligen visar tillochmed stadens damer föremål, långt vederstyggligare än Julia Pastranas ansigte, och ändå får gå oantastad.

Då Tit. på ett lika egendomligt som humant sätt upplyst oss om ett begånget fel, äro vi i alla fall villige att bättra oss. Tit. torde således hädanefter endast få se mera oskyldiga illustrationer — såsom t. ex. scener ur herdelifvet, utan några syndiga "getter", men med så mycket större får och lammungar. Och meddelas något porträtt, skall det ej blifva så gement som Pastranas, utan af en mera nobel anstrykning, eller af det slag, som framställer något småtrefligt "original" ifrån landsbygden.

Red.

Blandade Ämnen.

Gudinnan Kolera. Den asiatiska landsplågan är, såvidt man hittills kunnat utröna, ett barn af den nyare tiden och har företrädesvis ifrån öarne Java och Sumatra anträdt sina förödande vandringar emot norden, hvarföre den bland den sydliga halföns folkslag är mest både bekant och fruktad, under det att den äldre historien ej känner en dylik sjukdom.

Koleran blir hos Bhils och andra råa folkstammar inom Dekans område dyrkad som en gudinna, har der en egen röd- eller svartmålad afgudabild, hvilken ofta endast utgöres af en trädstam eller sten och bär namnet Bhulbämata eller svarta modren. Hos Tamulerna kalloss samma gudomlighet Ola Bibi.

Köldens verkan. En ung kontorist i en viss stad kom för någon tid sedan till en mycket dryg grossör, som, oaktadt den höfligaste helsning, likväl till

---

Medan mästaren yttrade detta, uppvaknade äfven Marie ur sin korta vanmakt. Förlägen dolde hon sitt rodnande ansigte med båda händerna.

— Nå, är du nu nöjd, mitt barn? — frågade fadren. — Jag har ju nu godtgjort allt, inte sannt?

— Min gode, älskade far! — utropade hon leende, med tårar i ögonen.

Redan samma dag firades förlofningen, hvarvid baronen och hans damer voro närvarande som vittnen och gäster. Den förre kunde dervid ej låta afhålla sig ifrån att under måltiden på det mest grannlaga sätt förära den lycklige brudgummen en dyrbar skänk.

Han höjde derefter sitt glas och sade: »Lefve handtverkarne, men framför allt skräddarne! Måtte de bara för framtiden aldrig mer göra någon revolution!»

(Slut.)

En informators kärleksäfventyr.

Romantisk berättelse

af

Eduard Schmidt-Weissenfels.

Ögt prisade jag alla skolmästares gudinna, då jag af lord H. blifvit antagen till informator för hans trenne fullblodiga barn. Jag såg derigenom mina djerfvaste förhoppningar uppfyllda; nödens dagar voro förbi och en aktningsvärd befattning hade räddat mig från Londonslifvets intighet.

Lord H. plägade, så snart parlamentstiden var förbi, alltid bebo sitt gamla vördnadsbjudande slott i grefskapet Mercia, hvilket låg några mil ifrån Worcester i en särdeles täck nejd.

Hufvudpersonen på detta slott var lorden sjelf, som betalte mig, — en äkta engelsk typ, mycket aristokratisk, mycket rik, mycket ceremoniös, samt mycket stel och och kort om hufvudet. Den han betalte något, var hans tjenare, och den af sina tjenare, som han helst såg, tog han med sig på jagt. Jag hade således den äran att ofta få gå på jagt med Hans Herrlighet.

Hans äkta hälft var jemnårig med honom; hennes ädla hufvud räknade ett halft århundrade, hvilken tidrymd hade förskaffat hennes näsa samma kolorit, som de amerikanska Rödskinnen ega.

Mylady var en skottsk grefvinna af hög börd, och jag föreställde mig henne alltid som Rob Robins mormor. Hon var mycket nervsvag, plågades ofta af svimningar och gick aldrig till fots, ehuru hon hade så stora fötter som en Schweitzerska. Dessutom såg jag henne aldrig le, ännu mindre skratta högt.

Frukten af detta äktenskap var ett klöfverblad af barn, som nu öfverlemnades åt min synnerliga vård. Detta

en början knappast bevärdigade honom med en blick. Sedan kontoristen sagt sitt ärende vara, att göra en inbetalning af några tusen banko, blef grossören dock något höfligare, och då penningarne blifvit öfverlemnade, bad han tillochmed ombudet framföra en helsning till dess principal.

Då kontoristen härtill gaf ett helt enstafvigt svar och alls icke gjorde min af någon underdånig helsning, utbrast grossören stött: "Herrn är temligen stel af sig!"

— "Ja," — blef svaret — "det händer mig alltid när jag råkar ut för mycket stark köld!"

Explosionen i kyrkan Saint-Sulpice.

En högst beklaglig händelse inträffade den 8 dennes i kyrkan Saint-Sulpice i Paris. Klockan mellan half elfva och elfva på förmiddagen, just då en prest inför en temligen talrik församling förrättade messan i den Heliga jungfruns kapell, som är beläget bakom högaltaret i nyssnämnde kyrka, hörde man plötsligen en förfärlig knall, och i samma ögonblick blefvo tvenne skifvor från den af gjuten metall förfärdigade piedestalen, på hvilken en engel är placerad till venster invid ingången till kapellet, splittrade i stycken. Predikstolen, som stod nära nämnde piedestal, kullkastades och blef nästan totalt krossad.

Åtta personer, som träffades af de kringkastade bitarne, nedföllo sanslösa på kyrkans golf, som öfversköljdes af det blod, som i stor mängd framströmmade ur deras djupa sår.

Åtskilliga andra personer blefvo äfven mer eller mindre svårt skadade, och för en stund stod hela den öfriga församlingen, som om den blifvit träffad af åskan.

Det var ett af värmeledningsrören, hvilket var draget igenom piedestalen till venster, som sprungit sönder, och detta med sådan våldsamhet, att styckena af såväl detta rör som jernskifvorna, förutom all annan förstörelse, äfven krossade foten på den engel, som befann sig på motsatta sidan af kapellet, samt dessutom en marmorskifva

Så snart den första förskräckelsen gått öfver, skyndade de personer, som ej blifvit skadade, att hjelpa presterna att bära offren för den timade olyckshändelsen in i sakristian, der flera i största hast tillkallade läkare infunno sig, för att bispringa dem med sin konst.

Dessa tillkännagåfvo att två af de skadade ögonblickligen blifvit dödade, och att en tredje var dödligt sårad. Den sistnämnde dog också en half timma derefter. Fem andra återfingo så småningom sin fulla sans; men deras blessyrer voro så svåra, att man ganska allvarsamt fruktade för deras lif. Tre af dem — alla af qvinnokönet — fördes till deras hem i samma qvarter; de båda andra, äfvenledes fruntimmer, af hvilka den ena var ifrån England, blefvo, då deras hostad var okänd, förda till barmhertighets-systrarnes hospital.

De öfriga sårade, som voro sju eller åtta till antalet, kunde återvända hvar och en till sitt, och deras blessyrer ansågos ej komma att hafva några menliga följder.

De tre personer, som satt lifvet till, voro en mamsell Lefauconnier, samt ett annat fruntimmer och en mansperson, båda två okända. Då man var okunnig om alla tre personernas hemvist, så blefvo deras lik förda till "La Morgue" (likhuset för vådligen omkomna personer) och der tillsvidare bisatta i ett särskildt likrum.

Vid första underrättelsen om den sorgliga tilldragelsen begaf sig poliskommissarien för qvarteret Luxembourg genast till platsen och anställde der en besigtning. Äfven mairen för elfte distriktet infann sig der; och begåfvo sig de båda tjenstemännen ej derifrån förrän både de döda och de sårade blifvit bortförda.

Kyrkan blef ögonblickligen stängd, på det den ej skulle blifva öfverfylld af folk, och kort derefter började man hopsamla de kringströdda spillrorna samt renskura golfvet i den Heliga jungfruns kapell, hvilket var färgadt rödt af offrens blod. Stora folkhopar voro samlade utanför kyrkans portar, och der, så väl som i hela qvarteret, var bestörtningen allmän.

Men redan följande morgon hade allt i kyrkan blifvit satt på sin gamla plats, och man såg nu der ej vidare något spår efter gårdagens tilldragelse.

Rättelse.

I N:o 4 förekommer å sid. 27 den uppgiften, att Mormonernas hufvudstad vid Saltsjön anlades 1857, hvilket härmed rättas till 1847.

---

klöfverblad bestod af en sextonårig » miss» med blonda lockar och mjölkhvita kinder, med blå ögon och vackra tänder, allt detta af en så intagande skönhet, som under Albions bleka sol någonsin kunnat utvecklas; vidare af en ej mindre välbildad flicka om fjorton år, hvilken, efter modrens dåliga exempel, ofta visade stor håg för att falla i vanmakt, samt slutligen en elak lord om elfva år, som i stället för att sysselsätta sig med det arbete, som blifvit honom förelagdt, roade sig med att rita sin skrifbok full med gubbar med spindelben och förfärligt stora näsor. Till följe af detta hans anlag för målarkonsten måste jag särskildt gifva den unge lorden två timmars undervisning i teckning.

Slottets öfriga invånare voro en gammal godmodig, men mycket döf guvernant; en gammal gråhårig kammartjenare, hvilken räknades så godt som till familjen, några kuskar, lakejer, pigor och en sträng, med vigtig embetsmin ständigt uppträdande slottsfogde.

En informators lyckliga ställning hos en engelsk lord kunde gifva ämne till en skildring, som räckte i oändlighet. Framförallt förvärfvar han sig der en tålig lakejnatur; ty läraren har alls intet företräde framför kammartjenaren; han äter vid samma bord som denne, ställes vid alla tillfällen i jemnbredd med husets betjenter och skiljer sig från dessa endast deruti, att han aldrig får visa sig annat än i frack och med fint, hvitt linne.

Jag behöfde några veckors tid, innan jag kunde finna mig i att utan tyst knot stå i jemnbredd med domestikerna.

Herr lorden fick jag endast se om söndagen, efter gudstjensten. Han brukade då vanligen kalla mig upp i sitt kabinett och der begära redogörelse för barnens uppförande och arbete under veckan.

Jag förklarade mig då vanligen högst belåten med dem och aktade mig väl att anföra något slags klagomål, hvilket endast skulle ha utfallit ofördelaktigt för mig sjelf. Då jag en gång besvärat mig öfver den unge lordens okynne, straffade Hans Nåd visserligen sin arftagare med förlusten af söndagens middagsmåltid; men han fann det på samma gång högst oförskämdt af mig, att jag sade honom han sons fel; och »mylady» sjelf visade mig af samma anledning flera dagar bortåt ett surmulet ansigte. Efter den dagen afhöll jag mig från hvarje klagomål, som jag väl kunnat med skäl anföra.

En viss sjelfständighet förunnades mig dock under lärotimmarne. Den gamla guvernanten var dervid alltid närvarande; men plägade efter några minuters förlopp falla i en god sömn.

Jag kände ibland någon förvåning öfver att den ädle lorden med så stort förtroende anförtrott mig sina döttrar. Jag var ju ännu ung, och sedan jag riktigt fått återställa mig från alla fordna strapatser, så ungdomligt eldig, att jag älskade unga, blomstrande flickor öfver allt annat.

Förmodligen tror en man af fullblodsrace att en plebejisk informators natur ej kan vara mäktig några känslor och anser det allra minst möjligt att en så förtryckt proletär-själ skulle våga fatta något slags tycke för ättlingar af hans race.

(Forts.)

En explosion i kyrkan Saint-Sulpice i Paris.

☞ Härmed följer Romanbihanget: "Skogsqvarnen," pag. 33—40.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 7 Februari.

C. Petersens Officin 1858.